

Sen sa stal skutočnosťou

Téma: Hry a hračky

Porozprávam vám príbeh, ktorý je odlišný od tých ostatných. Je o jednom malom dievčatku menom Alexandra, ktoré žije skromne so svojim otcom a nemá ani jednu hračku. Viete si predstaviť život bez hračky? Poznali ste dieťa, ktoré nemá ani jednu hračku? Ak nie, teraz ho spoznáte.

Alexandra žije od svojich 5 rokov spolu s otcom v jednom skromnom príbytku. Jej mama zomrela, keď mala 4 roky. Aj keď veľmi svoju mamu nepoznala, vždy ju učila skromnosti. Ako malá Alexandra rástla, videla kopu detí, ktoré sa hrajú s novými bábikami, autíčkami, mackami. A jedine, čo sa mohla hrať, boli schovávačky s otcom u nich v záhrade. Otec síce pracoval, ale to čo zarobil, im vystačilo akurát na prežitie. Snažil sa jej so svojimi rozprávkami na dobrú noc nahradiť krásne, nové a mäkučné hračky, ktoré si nemohli dovoliť. Keď už malá Alexandra išla prvýkrát do školy, veľmi sa tešila. Nemohla si síce obliecť šaty, nové topánky a nemala ani žiadnu hračku, ktorú by mohla ukázať spolužiakom. Snažila sa zapojiť medzi ostatných ale vždy, keď prišla a chcela sa s nimi hrať, tak ju vyhnali. Ako sa asi môže cítiť dieťa, keď ju vyhánajú? Učenie jej išlo veľmi dobre, ale čo s tým, keď nemá žiadneho kamaráta. V triede mala jednu bohatú spolužiačku, ktorá svoje hračky ukazovala každému a pýšila sa nimi, ako sa len dalo. Každý deň doniesla inú hračku a Alexandra vždy s jasnými očkami pozerala a prestavovala si, ako sa s jej hračkami hrá, zaspáva a rozpráva im príbehy. Ona by si svoje hračky tak vážila, česala a s každým problémom by sa im zdôverila.

Raz sa ale tieto smutné dni zmenili a úplne sa obrátili. Alexandra ako každý deň sedela na svojom mieste cez prestávku a pozerala sa na svoju spolužiačku, ktorá doniesla prekrásneho nového macíka. S takým úžasom naňho pozerala, že si ani nevšimla, keď už zazvonilo. Celú hodinu premýšľala o mackovi, ktorý jej trhal srdiečko. Ale čo sa stalo po tejto hodine sa pre Alexandru stalo naplnením jej dávneho sna mať hračku. Pretože dievča, ktoré vlastnilo toho macíka mu náhodou zastrihlo do nožičky a vyhodilo ho do koša. Keď už zazvonilo a skončila posledná hodina, čakala a dúfala, že po macka nikto nepríde. A naozaj zostal v tom špinavom koši celkom sám. Tak strašne jej búšilo to malé srdiečko, až chcelo vyskočiť. A potom už zostala iba ona a macko v triede a nastala správna chvíľa zobrať si toho úžasného macka. Ako pomaly načahovala svoje maličké rúčky do koša, stretli sa ich pohľady a o pár minút ho už objímala vo svojej hrudi. Nikdy predtým sa Alexandra necítila tak strašne šťastná ako v tej chvíli. Hneď si ho zbalila do tašky a utekala domov. Keď už prišla domov, vybalila krásneho macka, ktorému sa už poriadne zväčšila diera na nožičke, ale jej to vôbec nevadilo. Ten špinavý a roztrhaný macko pre ňu znamenalo tak veľa a pritom pre každé iné dieťa je to ako samozrejmosť.

Niekedy stačí tak málo, aby bol človek šťastný. Len treba čakať na tú správnu chvíľu. Aj keď hračky nežijú, nevedia hovoriť či vyjadriť svoje pocity, pre Alexandru sa všetky tieto veci stali akoby skutočné. Rana, ktorú mal macko na nožičke brala ako malú chybičku krásy, ktorá sa dá opraviť. Stačilo chytiť ihlu, niť a macko bol znovu ako nový. Bol síce špinavý, ale veď sa dá vyprať a v tom momente jej to vôbec nevadilo. Vtedy bola najšťastnejším dieťaťom pod slnkom. Keď prišiel domov ocko nevedela, či ho má ukázať alebo schovať. Veľmi dlho premýšľala a bála sa, čo by jej ocko povedal, keby sa dozvedel odkiaľ má takého pekného macka, ale nechcela mu klamať. Mamička ju učila, aby vždy hovorila pravdu aj keby spravila niečo zlé. V tej chvíli sa otvorili dvere do Alexandrinej izby. Ocko ju pozdravil, keď zrazu uvidel macka. Nevedel, čo si má o tom myslieť, či ho niekomu zobrala, našla ho alebo ho snáď dostala? Ale od koho? Alexandra mu začala rozprávať, ako ho získala, že nikomu nebude chýbať, keďže ho spolužiačka vyhodila do koša iba preto, že mu zastreihla do nožičky. Hovorila mu, ako sa jej rozbúšilo srdiečko, keď si ho zobrala a že sa jej veľmi páči. Ockovi sa zaleskli slzy v očiach, pobozkal dcéru na čielko a zobral macka, aby ho vypral. Táto chvíľa plná radosti pokračovala deň čo deň.

Až po druhom týždni sa Alexandra rozhodla macka zobrať do školy. Keď vstúpila do triedy, rozmýšľala, či ho vyberie a ukáže nového macka spolužiačkam. Ale bála sa, čo keď ho niekto spozná a povie, že ho ukradla. Tak ho radšej nevybrala. Hodiny ubiehali až zazvonilo na poslednú hodinu. Alexandra čakala pokým všetci odídu, aby mohla macka vziať do náručia a ísť s ním domov. Keď vychádzala zo školy zbadalo ju dievča, ktoré vyhodilo toho macka. Bežalo za Alexandrou a vytrhlo jej macka z ruky. Začalo po nej kričať, že jej ukradla macka a akým právom si ho vzala. Alexandra zo smutnými očkami povedala, ako si myslela, že ho už nechce, keď ho vyhodila a jej sa veľmi páči. Nech sa nehnevá myslela si, že ho už nechce, tak si ho zobrala. Spolužiačka v tej chvíli hodila macka na cestu a povedala jej, že si toho špinavého maca môže nechať. Alexandra vošla na cestu po macka, keď vtom sa na ceste zjavilo auto a pocítila silný náraz. Spolužiačke aj vodičovi zastalo srdce a okamžite volali záchranku. Keď už ležala Alexandra v nemocnici, zavolali ocka a povedali mu, čo sa stalo. Veľmi sa zľakol, ale našťastie mala Alexandra zlomenú iba ruku a slabý otras mozgu. Otec potom vošiel do izby, kde ležala a videl, ako si v zdravej ruke drží špinavého macka. Do nemocnice prišla aj rodina jej spolužiačky a aj ona, aby sa ospravedlnili a doniesli jej novučičkého macka, ktorý sa presne hodil k tomu starému.

Po pár dňoch sa Alexandra vrátila domov až s dvoma mackami. Ockovi zvýšili plat a neskôr ho aj povýšili. Spolužiačka sa stala jej najlepšou priateľkou. A Alexandra? Tá má svojich dvoch mackov, ku ktorým prišli noví členovia rodiny. Tých kúpil ocko za novú výplatu. A ako inak boli to mackovia. Preto vážte si toho koho máte. A ak niekto koho poznáte, nemá toho toľko ako vy, staňte sa mu oporou a pomôžte mu. Nie nadarmo sa hovorí: koniec dobrý -- všetko dobré.